SAYI : 13
Fiyatı: 100 kr.
ÇARŞAMBA GÜNLERİ ÇIKAR
Adres : P.K. 68 ZONGULDAK
19 MART 1975

İŞÇİ DAVASI

«İşçilerin kendileri, aydınlar için yazılmış olan herşeyi okumak ve daha çok okumak istemektedirler ve işçilere fabrika şartları hakkında birkaç söz söylemenin, herkesçe bilinen şeyleri tekrarlayıp durmanın yeterli olduğuna inananlar sadece birkaç (zavallı) aydındır.»

HAFTALIK EKONOMİ VE POLİTİKA GAZETESİ

Akıllı sermaye Milliyetçi Cephe'yi desteklemiyor

- İstanbulda toplanan 10 Sanayi Odası Başkanı Hükümetin kurulması ile ilgili görüşünü tespit etti
- Görevini tamamlayan Irmak Hükümeti son günlerini yaşıyor
- Sermaye partilerinin iktidar istekleri artıyor

Önümüzdeki günlerde Ankara'da hükümet kurma trafiği yeniden hızlanacak. Sermaye partilerinin iktidar olma isteklerinin azaldığı bir dönemde bunalımı geçiştirmek üzere Irmak hükümeti kurulmuştu. Partiler, Sadi Irmak tarafından kurulan hükümete güven oyu vermediler. Ama bu hükümetin şekere, buğdaya ve tekel maddelerine yaptığı zamlara karşı tepki de göstermediler.

Şimdi son günlerini yaşayan Irmak hükümeti bir kısım kamu hizmetlerine (Demiryolu taşımacılığı, elektrik vs.) ve kömüre de yeni zamlar getirecek. Böylece kapitalizmin geçirmekte olduğu ekonomik bunalımın sıkıntıları için yine işçilere, ücretlilere yüklenecek. Sermaye partileri, CHP, AP, MSP, CGP, DP, MHP gibi.. bu zamlara karşı da sessiz kalacaklar. Böylece kapitalizmin buhranının zorunlu sonucu olan zamlar yapılmış olacak.

Bu durum, sermaye partilerinin daha canlı olarak iktidar isteklerinin ortaya çıkmasını da peşinden getirecektir. Çünkü yapılan zamlar, iktidar olacak partileri en azından yapılacak seçime kadar ferahlatacak. Bu partileri ücretli çalışanlarla karşı karşıya getirmemiş olacak. İşte bütün bunlar, sermaye partilerinin önümüzdeki günlerde iktidar olma isteklerini artıracak, siyasal partiler arasında kavga kızışacaktır.

SERMAYEDARLAR NE DİYOR

Geçen hafta Türkiye'nin belli başlı 10 büyük sanayi merkezinin (Adana, Ankara, İstanbul, Bursa, Denizli, Eskişehir, Konya, Kayseri, Ege Bölgesi, Kocaeli) Sanayi Odaları Başkanları İstanbul'da toplandılar. Sanayiciler, bu toplantılarında alışılmışın aksine, ekonomik konulardan çok, Türkiye'nin içinde bulunduğu hükümet sorunu üzerinde durdular. Toplantıdan sonra bir de ortak bildiri yayınladılar.

Sanayicilerin temsilcilerinin hükümet sorunu hakındaki ortak bildirisinde şöyle deniyordu : «Parlamentoya dayalı ve siyasi tansiyonu düşürebilecek bir yapıda güçlü, istikrarlı bir hükümetin acilen kurulmasını bekliyoruz.»

Sanayiciler ayrıca, «Bu tür bir hükümet kurulması imkânı bulunmazsa» Anayasa ve seçim yasalarında değişiklik yapılarak seçime gidilmesini istemişlerdir.

Öte yandan bir başka sermaye kuruluşu olan Türkiye Odalar Birliği Başkanı Sezai Dıblan da hükümet sorunu ile ilgili olarak «Güvenoyu alabilecek bir hükümetin kuruluşu, ayrıntılar kenara itilerek sağlanmalıdır» demiştir.

Böylece sermayedarlar, kendilerinin siyasal sözcülüğünü yapan partilere seslenerek onları «Birlik» olmaya çağırmışlardır. Sermayedarlar, «Milliyetçi Cephe» girişimlerinin yanlış olduğunu Demirel ve arkadaşlarına duyurmak istemişlerdir. Çünkü bu tarz girişimler, ücretli çalışanlarla sermayedarlar arasındaki mücadelenin keskinleşmesine sebep olmaktadır. Oysa sermayedarlar, bu mücadeleyi önleyici tedbirler istemektedirler. Bu nedenle «siyasi tansiyonu düşürücü» hükümet istediklerini açıklamaktadırlar. Özellikle büyük sermayeye hizmet yarışı veren iki siyasal partinin, CHP ve AP nin katıldığı bir hükümet istemektedirler.

Ayrıca sermayedarlar, karşılarında iktidara yönelmiş ve seçimlere katılacak bir işçi sınıfı partisi olmadığından rahatlık içinde seçimlerin yenilenmesini istemişlerdir. Seçimlerde kaybetmeyen tek partinin kendileri olacağını bilmektedirler.

Bunlar da gösteriyor ki, işçi sınıfının kendi bağımsız siyasal partisinin mevcut olmadığı ve seçimlere katılmadığı günümüz Türkiye'sinde işçi sınıfı adına «erken seçim» çığlıkları atmak yanlıştır. Bu çığlıklar, eninde sonunda işçi sınıfını burjuva(sermayedar) partilerinin peşine takmaktan başka bir işe yaramayacaktır.

Bülent Ecevit Alman Sosyal Demokrat Parti Lideri Willy Brandt'la birlikte.

ECEVİT ALMAN SOSYAL DEMOKRATLARINDAN YARDIM İSTEDİ

«Türkiye bugünün dünyasında yalnız askeri bakımdan değil, aynı zamanda ekonomik bakımdan da stratejik bir yer işgal etmektedir. Türkiye, son zamanlarda yeterince kullanılamaz duruma düşen Batı teknolojisi ile nereye yatırım yapacağını bilemeyen Ortadoğu sermayesi arasındaki kopukluğu giderecek bir noktada bulunmaktadır.»

CHP Genel Başkanı Bülent Ecevit'in Federal Almanya'nın (Batı Almanya) Başkenti Bonn'da yaptığı bu konuşma, O'nun Avrupa gezisinin ana nedenlerini ortaya koymaktadır.

Ecevit, Türkiye'de sermayedarlarla işçi sınıfı arasındaki çelişkiyi yumuşatmak, böylece kapitalist sisteme karşı gelişen tepkiyi önlemek isteyen bir partinin lideridir. 9 aydır, böyle bir programı uygulamak için tekbaşına iktidara gelmek üzere erken seçim istiyor. İktidar olunca, işçi sınıfına ve diğer ücretlilere tanıyacağı bir kısım ekonomik ve sosyal tavizlerle, işçi sınıfının sermayeye karşı mücadelesini dizginleme amacında.

Oysa bunları yapabilmesi, bir kısım sosyal yatırımları gündeme alması, gerçekleştirmesi ile mümkün olabilir. (Tabi geçici olarak). Ecevit bu nedenle devlet elindeki fonların büyük bir kısmını böylesi yatırımlara ayırmak istiyor. Ancak Ecevit, bu programı gerçekleştirirken, gerek Türkiyedeki sermayedarların ve gerekse bağlantısı içinde bulunduğu kapitalist - emperyalizmin yeni bir bunalıma girmesini istemiyor. Sermayedarların çıkarları zedelenmesin istiyor. Bu nedenle de geçmişte benzer deneylerden geçmiş Alman Sosyal Demokratlarından yardım istiyor. Hatta bu yardımı isterken Osmanlı açıkgözlülüğüyle yarı tehditkâr bir havaya bile giriyor.

Ecevit emperyalist - kapitalistlere şunları demek istiyor : «Türkiye'nin yeri kapitalist sistem için çok önemlidir. Türkiye'deki sermayedarlar adına silâhlanmamız sizin de yararınızadır. Dolayısı ile bizi silâhlanmada yalnız bırakamazsınız.»

Ecevit'in Avrupalı kapitalistlerden istediği bu kadarla kalmıyor. Onlara, içine düştükleri buhran nedeniyle kullanamadıkları teknolojilerini Türkiye'ye aktarmalarını salık veriyor. «Sizden teknoloji, Petrolcü araplardan para, Türkiye'den ucuz işgücü. Gelin bunları Türkiye'de birleştirelim, Türkiye'deki işçi sınıfının sırtından kapitalist sistemi ihya edelim.» demek istiyor.

Böylece CHP Genel Başkanı Türkiye'deki sermayedarlar için yeni imkânlar sağlamış olacaktır. Bir yandan işçi sınıfının ve diğer ücretlilerin sırtına silâhlanma maliyeti yüklenecek, bir yandan da Avrupalı tröstler —Türkiye'li sermayedarlar— Arap şeyhleri üçlüsü işçi sınıfımız sırtından vurgun vuracak; yapılan yatırımlarla da CHP halk kitleleri önünde puvan toplayacak, işçi sınıfının sermayeye karşı mücadelesi CHP vasıtasiyle dizginlenmeye çalışılacaktır.

Öte yandan, CHP'nin Avrupa Sosyal - Demokratları ile bütünleşmesi, bu partinin Türkiye'deki siyasal etkisinin artmasını da sağlayacaktır. Bu bütünleşme, Türkiye'deki sermayedarlara da büyük bir güven getirecektir.

İşte CHP Genel Başkanı Bülent Ecevit'in Almanya ve diğer Sosyal Demokrat partilerin iktidarda olduğu Avrupa ülkelerini ziyaretinin altında yatan gerçek budur.

• ABD Dışişleri Bakanı Henry Kissinger. •

KİSSİNGER YENİ DÜNYA POLİTİKALARINI ANLATTI

ABD Dışişleri Bakanı'nın «Kıbrıs konusunda Türk tezini desteklediklerini» ni söylemesi, İŞÇİ DAVASI'nın ABD Askeri Yardımının kesilmesi ve yeni dünya dengesi tezlerini doğrulamaktadır.

ABD Dışişleri Bakanı Henry Kissinger (Henri Kızıncır) geçen hafta 2 günlük bir ziyaret için Türkiye'ye geldi. Ecevit, Demirel, Bozbeyli, Asiltürk ve Feyzioğlu gibi sermaye partilerinin liderleriyle görüştü. Onlara sosyalist ve emperyalist - kapitalist sistem arasındaki mücadelede Türkiye'nin yerini anlatmaya çalıştı. Türkiye'ye yapılan ABD askeri yardımının kesilmesinden endişe duymamalarını söyledi. Türkiye'deki sermayedarların, diğer NATO ülkeleri tarafından silâh yardımı göreceklerini söyledi. Bu ülkelerin başında da Federal Almanya olduğunu belirtti.

ABD'nin, Kıbrıs konusunda Türkiye'nin «Federatif Kıbrıs» tezini desteklediğini bildirdi. Kissinger, bu tezin kuvvet kazanması için Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyinde çaba göstereceklerini açıkladı. Nitekim bu sırada yapılan Güvenlik Konseyi toplantısında Türkiye'nin ötedenberi üzerinde durduğu «Toplumlararası görüşme» tezi kabul edildi.

Bütün bunlar, sermayedar basın tarafından ileri sürülen, ABD askeri yardımının «Kıbrıs harekâtından dolayı kesildiği» tezinin geçersizliğini ortaya koymaktadır. Bu durum, İŞÇİ DAVASI'nın emperyalizmin yeni dünya politikası ve Amerikan askeri yardımı konusunda ileri sürdüğü tezin geçerli olduğunu bir kere daha ortaya çıkarmıştır. (Bak. İŞÇİ DAVASI, sayı 9 Amerikan Askeri Yardımı Niçin Kesildi)

İŞÇİ SINIFININ İLK İKTİDAR DENEYİ:

YORUM

PARİS KOMÜNÜ İŞÇİ SINIFINA PARTİNİN GEREKLİLİĞİNİ ÖĞRETTİ

Paris Komünü, tarihen iki yönden önem taşır. Birincisi, işçi sınıfının ilk defa iktidara gelmesi ve işçi sınıfı yönetiminin somut olarak görülmesidir İkincisi ise, bundan çıkarılan derslerin, dünya işçi sınıfı hareketini daha sağlam bir politik çizgiye sokması ve başka ülkelerde işçi sınıfı iktidarının gerçekleşmesinde rol oynamasıdır

Komün, kendiliğinden gelme bir hareketti. İşçi sınıfının örgütlü ve bilinçli bir mücadelesi ile hazırlanmış değildi. Daha açık bir deyişle işçi sınıfı, kendi siyasi partisine sahip değildi. Dolayısı ile bu harekette en önemli silahından, PARTİ'den yoksundu. Ve bu kaçınılmaz olarak bazı hataları, eksiklikleri beraberinde getirdi.

Fransa bu tarihlerde kapitalist gelişmede yeterli bir düzeye ulaşmamıştı. Dolayısıyle, işçi sınıfının ülke içindeki mutlak gücü azdı. İşçi sınıfı, uzun mücadelelerden geçmiş ve eğitilmiş değildi. Görevlerinin bilincinde değildi. Ne siyasi ne de ekonomik mücadele örgütleri yoktu. Komün hareketinin siyasi partiden yoksun oluşu, bütün Fransa çapında örgütlü bir hareketin yürütülemeyişindeki başlıca nedenler den biriydi. Bazı büyük şehirlerdeki komün hareketinin başarısızlığı ve köylü hareketlerinin komünle kaynaştırılmayışı bu yüzdendi.

İşçi sınıfı, iktidarını yerleştirmek ve pekiştirmek doğrultusundaki bir harekette, sermaye sınıfının ekonomik güç kaynaklarını kontrol altına almak zorunda idi. Oysa bunu yapmadı. Meselâ bankalar gibi önemli mali kuruluşlar devir alınmamıştı. Bunda, işçi sınıfı içinde küçük burjuva görüşlerin etkin olması; işçi sınıfının kendi bağımsız teorisinin oluşmamış olması baş neden oldu. Modern toplumda, sermaye tarafından iktisaden köleleştirilen işçi sınıfı, kendini sermayeye bağlayan zincirleri koparmadan siyasi hakimiyeti kazanamazdı. Ve nitekim öyle oldu. Paris Komünü, düşmanlarına karşı çok müsamahakâr davranmıştı. Onları etkisiz duruma getirecek tedbirler almamış, ahlâki yönden etkileyerek yola getirmeye çalışmıştı. Bu hoşgörü, Fransız burjuvazisinin (sermaye sınıfının) hükümetine toparlanmak ve Komünü yıkmak için zaman kazandırdı.

Bu olumsuz şartlarda kurulan Komün, Alman hükümeti tarafından da desteklenen Fransız sermayedar sınıfının karşısında yenilmeye mahkûmdu. Fakat Komün, işçi sınıfının mücadelesinde eşsiz bir örnek olarak tarihe geçti. 73 günlük uygulamasında, işçi sınıfının ve halkın diğer kesimlerinin kurtuluşlarının nerede, nasıl bir düzende olduğunu ortaya koydu.

İşçi sınıfı, Paris Komününden iki şey öğrendi; Bir, sermayedar sınıfa karşı mücadelede, kendi siyasi partisini kurmadan başarıya ulaşmak mümkün değildir. İki, İşçi Sınıfı, sermaye sınıfının vahşi saldırıları ve gaddarlığı karşısında tedbirli olmak zorundadır.

işçi davası

KOMÜN NEDİR

Komün, toplumdaki bütün insanların eşitlik içinde yaşamasını amaçlayan bir kurumdur. Komünde, bütün insanlar çalışır. Maddi servetlerin üretimine katkıda bulunur. Bu servetlerden bütün insanlar eşit olarak yararlanır. Herkes ihtiyacı kadar tüketimde bulunur.

İşte, 1871 de Paris'te kurulan «İşçi sınıfı iktidarı» da böyle bir kurum oluşturmaya çalıştığından PARİS KOMÜNÜ adını almıştır.

104 YIL ÖNCE BUGÜN PARİS'Lİ İŞÇİLER KENDİ İKTİDARLARINI KURDULAR

18 Mart 1871 sabahı şafak vakti Paris, «YAŞASIN KOMÜN» sesleriyle uyandı. Milli Muhafız Birliği Merkez Komitesi, 18 Mart tarihli bildirgesinde Parisli işçilere şöyle sesleniyordu: «Hakim sınıfların yenilgi ve ihanetleri arasında Paris proleterleri, amme işlerinin idaresini üzerlerine alarak durumu kurtarmanın zamanının geldiğini anlamışlardır... Anlamışlardırki zorunlu görevleri ve mutlak hakları, kendilerini, kaderlerinin efendisi kılmaktır.»

Paris Komünü, hangi tarihi şartlarda kurulmuştu ve Fransız sermaye sınıfı tarafından, Almanyanın da desteği ile nasıl vahşice yok edilmişti? 1870 Fransasında, belli başlı iki güç kendini göstermekteydi. Batmakta olan imparatorluk rejimi ve yükselen işçi sınıfı. 1851 hükümet darbesinden sonra Fransa, 18 yıl müddetle imparatorluk rejiminin boyunduruğu altında kalmış ve iktisaden çökmüştü. Soyguncuuluk ve hırsızlık almış yürümüştü.

1870 temmuzunda Fransa ile Almanya arasında toprak paylaşımı yüzünden savaş çıkmıştı. Uluslararası Emekçiler Derneği bir bildirge ile savaşa karşı çıkmış, bu fikir Fransa, Almanya ve diğer Avrupa işçileri tarafından da benimsenmişti. Fransız ve Alman hükümetleri kendi halklarını birbirine karşı savaşa sürerken aynı ülkeler işçileri birbirlerine barış ve iyi niyet mesajları gönderiyorlardı. «Bütün ülkelerin proleterleri birleşin» sloganı Avrupa işçilerinin temel ilkesi oluyordu.

Savaşta yenilen Fransa, savunma durumuna düşmüştü. Bu durum ekonomik şartları daha da zorlaştırmıştı. Sonuç: II. imparatorluğun devrilmesi ve Parisli işçilerin desteği ile 4 Eylül 1870 te cumhuriyetin ilânı oldu. Ama yönetimde yer alanlar Fransız sermaye sınıfının temsilcileri idi. Ve kurulan hükümet kuşatmaya karşı «Milli savunma hükümeti» idi.

Aç kalan Paris, 28 Ocak 1871 de teslim anlaşmasını imzalamak zorunda kaldı. Kaleler teslim edildi, şehir surları toplardan temizlendi, muntazam alaylar harp esiri telâkki edildi. Sadece, büyük çoğunluğunu Paris işçilerinin teşkil ettiği, Milli Muhafız Birliği silâhlarını teslim etmedi ve bir mütareke imzaladı. Düşman Paris'e girme cüretini göstermedi.

Fakat savaşın bedelini kim ödeyecekti? Fransız sermaye sınıfı ve büyük toprak sahipleri, başlattıkları savaşın yükünü çalışanların sırtına yüklemek için cumhuriyeti devirmek zorundaydılar. Paris dışındaki toprak sahipleri ayaklandılar.

Nevarki kendilerine engel olacak silâhlı Paris işçisini bertaraf etmeleri gerekiyordu. Burjuva hükümeti, Alman ordusu Paris'i kuşattığında, savunma gücünü arttırmak için işçilerin silâhlanmasına müsaade etmiş ve hapisteki işçi liderlerini serbest bırakmıştı. Paris işçisinin silâhlanması ihtilâlin silâhlanması demekti. Silâhlanmış Fransız emekçisi, Fransız kapitalisti ve devlet yönetimindeki parazitlerine karşı zafer kazanacaktı. Bu nedenle burjuva hükümeti işçileri silâhsızlaştırmaya teşebbüs etti.

Milli Muhafız Birliğinin kendi parası ile temin ettiği ve teslim anlaşmasında galip tarafa teslim etmekten kurtardığı silâhların devlet malı olduğunu ve devlete iade edilmeleri gerektiğini ileri sürdü.

Halbuki bu sırada toprak sahipleri cumhuriyet aleyhinde gösteriler yapıyor, burjuva hükümeti iktisadi ve politik konularda halkın aleyhinde dolaplar çeviriyordu. Milli meclisin Paris dışındaki Versay'a taşınması, öncü işçilerden Blanqui ve Flourens'in idama mahkûm edilmeleri, emniyet görevlilerinin baskı ve şiddet tedbirleri bunu tamamlayan olaylardı.

Paris'li işçiler silâhları teslim etmeye yanaşmayınca, burjuva hükümeti 18 Martta bir teşebbüsle toplara el koymaya kalktı. Fakat bu başarısızlıkla sonuçlandı. Parisli işçilerle Versay'deki burjuva hükümeti arasında savaş ilân edildi. Parisli işçileri temsilen Milli Muhafız Birliği 18 Martta yönetimi eline aldı. 26 Martta Paris Komünü seçildi ve 28 Martta ilân edildi. Bu, tarihte ilk defa işçi sınıfının kendi iktidarını kurması idi. Bütün Paris emekçileri Komünün yılmaz destekçileri oldular.

Komünün ilânı üzerine burjuva hükümeti, Paris üzerine saldırıya geçti. Şehri topa tutmaya başladı. Komün, o sırada tamamıyla aciz olan Versay üzerine yürüyüp, burjuva hükümetlerinin saldırılarına son verebileceği halde bunu yapmadı. Buna karşılık, burjuva hükümet kuvvetleri Paris'ten aldıkları esirleri merhametsizce katlettiler. Komün, buna aynen mukabele edeceğini açıkladığı halde bunu yapmadı. Burjuva hükümeti, Komünün bu insancıl davranışına karşı, kitle halinde idamlara yeniden başladı. Esirlerin hepsi öldürüldü. Parisli Milli Muhafızların sığındıkları evler ateşe verildi.

Bütün bunların yanında Komün, toplumu çalışan sınıfların yararına yeniden düzenliyordu. Geçmişten kalan malî külfetleri kaldırıyor, halkın kendisini idare etmesine müsait en demokratik usulleri getiriyordu. İmtiyazlar ortadan kalkıyor, yöneticiler seçimle işbaşına geliyordu.

Orta sınıflar Komünün bayrağı altına geçmişlerdi. Komün köylülere «Sizin için yegâne umut bizim zaferimizdir» diyordu. Üç aylık bir temas, köylüleri Komünün desteğine sokabilirdi. Ve bir köylü ayaklanması olabilirdi. Burjuva hükümeti bundan korkuyordu.

30 Nisanda yapılan Fransa genel seçimleri, Komünün ezici bir üstünlüğü ile sonuçlandı.

İşte o zaman, Alman Devlet adamı Bismark, Komüne karşı burjuva hükümetinin yanında yer aldı. Yapılan anlaşma ile Versay hükümeti, Fransanın siyasi hakimiyetini Almanya'ya satıyor, buna karşılık Almanya esir Fransız ordusunu serbest bırakıyordu. Birbirine düşman iki burjuva hükümet, işçi sınıfının iktidarına karşı birleşebiliyor ve daha önce savundukları milliyetçiliğin de nasıl sahte olduğunu belgelemiş oluyorlardı.

22 Mayısta, burjuva hükümetin orduları, Komüne karşı hücuma geçti. Arka taraftan da Alman orduları Paris'i kuşatmışlardı. Savaş çok kanlı oldu. Üçyüz bin Paris'li işçi, iktidarlarını büyük bir fedakârlıkla savundu. Komün 28 Mayısta yıkıldı. Fransız burjuvazisinin temsilcileri, yüz binden fazla Parisli işçiyi katlettiler. Ve zaferlerini, sokaktaki cesetlerin üzerinde şampanya içerek kutladılar.

LA COMMUNE DE PARIS

PARİS KOMÜNÜ

Bundan tam 104 yıl önce, dünyada ilk defa İŞÇİ SINIFI, emekçilere öncülük ederek İKTİDARI ELE GEÇİRDİ. Paris işçileri 18 Mart 1871 de Fransız burjuvazisinin hükümetini bir ayaklanma sonucu devirdiler. Paris'te idareye el koydular. İşçi ve emekçi üyelerden seçilen PARİS KOMÜNÜ'nü yani kendi iktidarlarını ilân ettiler.

Bu olay, tarihte ilk defa rastlanan bir olaydır. İlk defa İKTİDAR, sömürücü azınlığın elinden, sömürülen çoğunluğun eline geçiyordu. İktidarı ele geçiren emekçiler, bu iktidarı elbette emekçilerden yana işliyecek bir düzeni gerçekleştirmek için, yani kendi düzenlerini kurmak için kullanacaklardı. Kullandılar.

Fakat işçi sınıfı, o tarihte, elegeçirdiği bu iktidarı geri vermeyecek şekilde elde tutup işletecek hazırlığa ve bilince sahip değildi. Bu sebeple Komün idaresi ancak 73 gün yaşadı. Bu kısa süre elbette Komüncülere çok az geldi. Fakat bu dönem sömürücü burjuva sınıfının yeniden toparlanmasına yetti.

Bu kısa ömrü süresince PARİS KOMÜNÜ neler yaptı?

★ O güne kadar, ahlâksızlıkları korumaktan başka bir işe yaramayan «PARİS AHLÂK ZABITASINI» dağıttı.

★ Askere alma işlemlerini durdurdu. Muvazzaf orduyu lağvetti. Bunun yerine, bütün sağlam yurttaşların katılması gereken «Milli Muhafız Birliği» ni yegâne silahlı kuvvet olarak ilân etti.

★ Kilise ile devleti birbirinden ayırdı. Din işlerinin bütçesini kaldırdı. Kilise mallarını «Milli Servet» ilân etti.

★ Belediye Emniyet Sandıklarına, borç alabilmek için yatırılmış ve ödenmediği için satılacak eşyaların satışını durdurdu.

★ Çalışması sahipleri tarafından durdurulmuş İMALATHANELERİN sayımının yapılmasına, bu işletmelerin yönetiminin o güne kadar o iş yerinde çalışan işçilere verilmesine ve bunların birleşerek federasyon haline getirilmesine karar verdi.

★ Patronların, ceza olarak işçilerin ücretlerinden para kesmesini yasakladı.

Bunlar ve bunlara benzer karar alan ve bu kararları bizzat uygulayan KOMÜN ayrıca :

★ Kamu hizmeti görecek her türlü memurun seçimle işbaşına gelmesine ve her an görevden azil edilebilmesine,

★ En yüksek memur ücretinin, ortalama bir işçinin ücretinden fazla olmamasına,

★ İdam cezasının kaldırılmasına da karar verdi.

Bütün karar ve uygulamaları emekçilerden yana ve eski burjuva düzenine karşı olan Paris Komünü niye ancak 73 gün yaşayabildi? Çünkü, Komün, ele geçirdiği siyasal iktidarı kullanabilmesi ve işçi sınıfının iktidarını pekiştirebilmesi için gerekli olan program ve teşkilâttan yoksundu. Yani İŞÇİ SINIFI, kendi hareketini yönetecek kendi PARTİSİNE henüz SAHİP DEĞİLDİ.

Bu en temel eksiklik Komünün bütün hatalarının ve yenilgisinin başlıca sebebi oldu. Ne var ki KOMÜN deneyi, dünya işçi sınıfı hareketinin ilk iktidar ve uygulama örneği olarak işçi sınıfı tarihine ve mücadeleyi sürdüren işçilerin gönlüne yazıldı. Ve başka ülkelerin işçi sınıfları bu mücadele örneğinden yararlanarak kendi iktidarlarını kurdular.

[23.4.1971 tarihli Sömürücüye Yumruk gazetesinden alınmıştır]

1975 YILI BÜTÇESİ İŞSİZLİK VE PAHALILIK GETİRECEK

• Devletin Ekonomik Politikasına İlişkin Kararlarında ve Bunların Uygulanmasında Sermayedarlar Daha Çok Söz Sahibi Oluyorlar...

• Sermaye Partileri Sözcüleri Halkı Aldatmak İstiyorlar...

★ **DEMİREL :**

«Bütçeye olumlu oy vermekle, hükümete güvenoyu vermek ayrı ayrı konulardır. Bütçenin zamanında çıkmaması sonunda devlet hizmetleri yerine getirilemiyecektir. Devlet çarkını işletmek için bütçeye olumlu oy veriyoruz.»

★ **ERBAKAN :**

«Bu bütçeye beyaz (olumlu) oy vermemiz, bu bütçenin zihniyetini benimsediğimiz yada hükümete güvenoyu verdiğimiz manasını taşımaz.»

★ **BAYKAL :**

«Bu bütçenin içinde şeker, demiryolu, elektrik ve kömür zammı gizlidir. Bunlar kısa sürede ortaya çıkacaktır. Bu bütçeye evet demek, yeni zamlara evet demek anlamını taşır.»

★ **IRMAK :**

«Çeşitli zamlara karşı olduğumuz halde, bunların uygulanmasında zorunluk vardır. Milli savunma giderleri önem kazanmaktadır. Gelecek hükümet için bir uyarıda bulunmayı görev addediyorum. Yıl ortasında bazı yeni kaynaklara ihtiyaç hasıl olacaktır. Amerikan askeri yardımının kesilmesi dolayısıyla ordumuzun modern silahlara kavuşması için yeni kaynaklar bulma zorunluğu olacaktır. Maliyenin şimdiden hazırlıklı olması ve çalışmalara girişmesi gerekmektedir.»

1975 mali yılı bütçesi, Millet Meclisinde 136 ya karşı 230 oyla kabul edilmiştir. «Milliyetçi Cephe» adı altında toplanan gerici ve faşist özentisi partiler (AP - MSP - CGP - MHP) bütçeye beyaz (kabül) oy vermişler, sermaye düzenini yenilemek iddiasında olan Ecevit CHP si ise bütçeye kırmızı (red) oyu vermiştir.

Sağ parti sözcüleri: «bu bütçeye beyaz oy vermemiz, bu bütçenin zihniyetini benimsediğimiz yada hükümete güvenoyu verdiğimiz manasını taşımaz» demişlerdir. Hiç şüphesiz bu sözler ciddiyetten uzaktır. Bütçeye «evet» demek, hükümetin politikasına «evet» demektir. Hem hükümetin devlet harcamalarını nasıl yapacağına evet diyeceksin hem de «bu hükümetin zihniyetini benimsemiyorum» diyeceksin. Bu tamamen iki yüzlü bir iddiadır. Hükümetin çalışan sınıflara getireceği zamlara, bu bütçenin getireceği pahalılığa evet demek, hükümetin politikasına da, zihniyetine de «evet» demektir. Irmak hükümetinin devlet gelirlerini, sermaye sınıfına «teşvik fonları» adı altında dağıtmasına evet demek, onun politikasına evet demektir. Sağcı partiler, 1975 yılında daha da artacak olan pahalılığın ve yokluğun sorumluluğunu üzerlerinden atmak için, hükümetin politikasından sorumlu olmıyacaklarını iddia ediyorlar.

Bu partilerin bir diğer iddiası da «Türkiyeyi bütçesiz bırakmamak için ona evet» dedikleridir. Bir kere bu iddia, çalışan sınıflar bakımından bir mana taşımaz. Çünkü devlet harcamalarının bir an evvel başlamasını bekliyenler işçi ve emekçi sınıflar değil, devletin sırtından milyonlar kazanmayı meslek edinmiş olan bir takım kaptıkaçtıcı sermayedarlardır. Bütçe onlar için geciktirilmemesi gereken bir husustur. İşçiler ve emekçiler için değil.

İktidar demek, bütçe demektir. Kimlerin nasıl bir iktidar olduğu, kimlerin nasıl bir bütçeye oy verdiklerine bakılarak anlaşılır. Bütçeye oy verenler, onunla bütünleşirler. O bütçenin getireceği her şeyden sorumlu olurlar. Kaldı ki «milliyetçi cephe» partileri, sağladıkları çoğunluktan yararlanarak bir milyar liralık yeni masraf yüklemişlerdir işçi sınıfının sırtına.

BÜTÇE TASARISINA EKLENEN ÖZEL BİR MADDE İLE GETİRİLEN «ULUSAL EKONOMİK DANIŞMA KOMİTESİ» TEPKİ İLE KARŞILANDI

1975 mali yılı bütçesi ile birlikte ekonomi alanında yeni bir kurum getirilmiş ve Başbakana bağlı «ulusal ekonomik danışma komitesi» kurulması bütçe görüşmeleri sırasında kabul edilmiştir.

Bu durumda, devletin ekonomik politikasına ilişkin kararlarında ve bunların uygulamasında özel sektör daha çok söz sahibi olmaktadır. Böylece çalışan sınıflardan toplanan vergiler, sermayedarların emrine daha kolay tahsis edilmiş olacaktır.

DEVLET BORÇLARI 72 MİLYAR LİRA

Son bütçe müzakereleri sırasında devlet borçlarının dış ve iç borçlar olmak üzere 72 milyar 696 milyon lirayı bulduğu belirtilmiştir. Bunun 41 milyar 506 milyon liralık kısmı dövizle ödenecek dış borçtur. Devletin iç borçları ise toplam 26 milyar 688 milyon liraya ulaşmıştır.

DEVLET DEMİRYOLLARI TAŞIMA TARİFELERİNE YÜZDE 60 ZAM YAPILACAK

Önümüzdeki günlerde açıklanacak yeni tarifenin yüzde 60 civarında bir zam getireceği belirtilmektedir.

Öte yandan Devlet Demiryolları (DDY) yük ve insan taşıma tarifelerine zam yapılması konusunda Dünya Bankasının önemli rol oynadığı bildirilmektedir. Dünya Bankası DDY projeleri için açacağı kredileri, DDY ekonomik ve verimli bir işletme haline gelmeden vermek istememektedir. Bu yüzden DDY nı hiç değilse zarar etmekten kurtarmak için yüzde 60'a varan zam düşünülmektedir.

TÜRK SANAYİCİLERİ VE İŞADAMLARI DERNEĞİ RAPORUNA GÖRE 1975 YILINDA FİYATLAR EN AZ YÜZDE 20 ARTACAK

Türkiye'nin en büyük sermayedarlarını bir araya getiren «Sanayici ve İş Adamları Derneği» yayınladığı ekonomik raporda 1975 yılında fiyatların en az yüzde 20 oranında artacağını ifade etmektedir. Ayrıca raporda, bütçenin 11 milyar, kamu teşebbüslerinin ise 12 milyar lira açık vereceği belirtilmektedir.

Raporun «öneriler» kısmında, özel sektöre teşvik tedbirleri uygulanması ve yabancı sermaye transferlerine (aktarımlarına) imkân verilmesi istenmektedir. Büyük sermayedarlar, teşvik tedbirlerinin her önüne gelene değil yalnız kendilerine uygulanmasını istemektedirler. Yani devlet bütçesinden yalnız kendilerine fon aktarılmasını istemektedirler.

1975 YILI BÜTÇESİ

Yeni bütçenin ne getireceğini görebilmek için, devlet gelir ve giderlerini incelemek gerekir. Önce devlet giderlerinden başlıyalım.

DEVLET GİDERLERİ

Devlet kendisine düşen görevleri yerine getirmek için harcamalar yapar. Bu amaçla mal alır, aylık öder, yatırım yapar. İşte devletin bir yıl içinde yapacağı harcamaların tümü devletin giderlerini teşkil eder.

1974 yılı bütçesinde devlet giderleri aşağıdaki şekilde tespit edilmişti :

CARİ GİDERLER (memur aylıkları vs.)	: yüzde 47	
SAVUNMA GİDERLERİ	: yüzde 16	
GÜVENLİK GİDERLERİ	: yüzde 6	
VERİMSİZ GİDERLER TOPLAMI	....	**: yüzde 69**
SOSYAL VE EĞİTİM GİDERLERİ	: yüzde 20	
DİĞER GİDERLER	: yüzde 11	

1 — MAL ALIMLARI :

1975 yılı bütçesinde, gelir ve gider kalemlerinde, 1974 yılı bütçesine nazaran önemli değişiklikler olmadığı, sadece bazı bölümlere farklı arttırımlar yapıldığı hükümetçe açıklanmıştı. Bunların en önemlisi, savunma giderlerinin, 1974 yılına göre yüzde 55 oranında arttırılmasıdır. Bunun nedeni şudur: Arttırılan fonlarla savaş malzemesi ve silâh alınacaktır. Oysa savaş malzemelerinin, günlük ihtiyaçların giderilmesinde bir yararı yoktur. Bu harcama, sadece dünya savaş sanayi tekellerinin kârlarını arttırmaya yarar. Dış tehlike vs. bahanedir. Bugün «Barış içinde bir arada yaşama» politikası bütün dünya ülkeleri tarafından benimsenmektedir. Böyle bir dönemde «savaş politikası» işçilerin ve diğer emekçilerin çıkarlarına aykırıdır.

Bütün komşu ülkelerle «saldırmazlık paktı» imzalanmalıdır. Kıbrıs meselesi barışçı yollarla çözümlenmelidir. Savaş hazırlığı bahanesiyle, silâhlanma yarışına son verilmelidir. Üstelik silah harcamalarının bu kadarla kalmayacağı, başbakan Irmak tarafından ifade edilmiştir. Bu demektir ki 1975 yılında yeni zamlar ve vergiler gelecektir. Bu ise, işçi sınıfının ve diğer emekçilerin yükünün bir kat daha artması, savaş tekellerinin bir kat daha fazla kâr sağlaması demektir. Bu nedenle, savaş harcamalarını arttırmak değil, tam tersine kısmak gerekir.

2 — MEMUR AYLIKLARI :

Bütçede cari giderler esas itibariyle memur aylıklarından ibarettir. Bütün devlet giderleri gibi, memur aylıkları da işçilerin sırtından çıkmaktadır. Yeni bütçede memur aylıklarına düşük nisbette bir zam öngörülmüştür. Ayrıca memur sayısının arttırılacağı, örnek olarak 2500 polis memuru daha alınacağı belirtilmiştir. Bu tutum iki bakımdan yanlıştır: Birincisi, düşük ücretle memur çalıştırılması. Bu durum devlet çarkının ağır işlemesine, vatandaşın devlet kapısında ancak rüşvetle iş görebilmesine sebep olmaktadır.

İkincisi, memur kadrolarının fazla şişirilmesi, devletin verimsiz giderlerini arttırmaktadır. Şu halde devlet, az adam çalıştırmalı, çalıştırdığının hakkını vermeli, işsizliği önlemek üzere yeni iş alanları açmalıdır.

3 — YATIRIM HARCAMALARI :

Devletin üretken harcamaları yatırım harcamalarıdır. Kamu teşebbüslerinin yatırımları hem bazı malların üretilmesini sağlamakta hem de işçilere yeni iş alanları açmaktadır. Aslında bütçenin en büyük kısmının buraya yatırılması gerekir. Halbuki yatırımların miktarı hiç bir zaman bütçenin yüzde 20'sini geçmemiştir. Tek başına savaş harcamalarına bütçenin yüzde 25'i ayrılırken, yatırımlara bundan daha az pay ayrılması siyasi iktidarın kimden yana olduğunu göstermektedir.

Şimdi de devlet gelirlerini inceliyelim.

DEVLET GELİRLERİ

Devlet gelirlerinin başlıca dört kaynağı vardır. Bunların en önemlisi vergilerdir. Diğer kaynaklar, kamu teşebbüslerinin gelirleri, devlet borçları ve devletin para basmasıdır.

1 — VASITASIZ VERGİLER :

Vasıtasız vergi deyince akla «gelir vergisi» gelir. Devletin en büyük gelir kaynağı da budur. Bu verginin bütün yükünü işçi sınıfı çeker. İşçiler gelir vergisini açık ve gizli olarak iki şekilde öderler. Birincisi, işçiler işgüçlerini satmalarının karşılığında elde ettikleri kazançlarının önemli bir kısmını, açık vergi olarak öderler. İkincisi, işçiler, kendilerini çalıştıran patronların **vergilerini de gizli vergi** olarak öderler. Çünkü patronlar «vergi» adı altında ödedikleri parayı esasında işçilerin yarattığı artı değere el koyarak kazanmışlardır. Sonuç olarak, kapitalist sistemde, devlet harcamalarının bütün yükü işçi sınıfının sırtındadır.

Şu halde, mevcut vergi sistemi mutlaka değiştirilmeli ve vergi adaleti sağlanmalıdır. Hiç değilse asgari ücretlere kadar olan gelirden vergi alınmamalıdır. Zenginlerden, zenginliklerini azaltacak şekilde vergi alınmalıdır. Her alandaki vergi kaçakcılığı önlenmelidir.

2 — VASITALI VERGİLER

Devlet, gelir vergisine ek olarak bir de günlük ihtiyaç maddeleri üzerinden vergi alır. Örnek olarak tekel maddeleri üzerinden alınan vergiler, vasıtalı vergilerin en büyük kalemini teşkil eder. Son zamanlarda konulmuş olan işletme vergisi de, bir vasıtalı vergidir. Gelirin en büyük kısmını günlük ihtiyaç maddelerine ayıran işçiler ve diğer emekçiler, bu verginin de asıl yükünü taşırlar. Vasıtalı vergiler kökünden kaldırılmalıdır. Böylece işçiler ve emekçiler, hem kazanırken hem harcarken vergi vermekten kurtulmalıdır.

Devlet gelirlerinin büyük kısmı yukarıda anlattığımız vergiler yoluyla sağlanır. Bunun yanında kamu iktisadi kuruluşlarının gelirleri vardır. Ancak bunların geliri çoğu zaman, giderlerini karşılayamaz. Bunlardan başka, devletin gelirleri yetmezse, devlet içten ve dıştan borç alır. O da yetmezse, açıktan para basar. Hatta enflasyon ve devalüasyonu bile göze alır. Özetlersek: 1975 yılı bütçesi işçi sınıfı ve diğer emekçilerin sırtındaki yükü daha da ağırlaştıracaktır. Yeni zamlar şimdiden ilân edilmeye başlamıştır. Şekere zam gelmiştir. Kömüre, demiryollarına ve PTT'ye zam gelmesi çok yakındır. Bunları elbette diğerleri izleyecektir. Kısacası yeni bütçe, işçi sınıfına ve çalışanlara pahalılık ve yokluk getirecektir.

KAPİTALİST EKONOMİDE BÜTÇE NEDİR?

Kapitalist ülkelerde gelir ve giderlerin bir arada gösterildikleri belgeye BÜTÇE denir. Bütçede devletin, bir yıl içinde yapacağı harcamalar ve sağlıyacağı gelirler ayrıntılı bir şekilde tahmin ve tespit edilir. Kabul edildikten sonra, bütçeyi tatbik etmek ve bu tatbikatta belli kurallara uymak hükümet için mecburidir. Hükümet -bazı istisnalar dışında- ancak bütçede gösterilen yerlerden gelir toplar ve topladığı bu gelirleri yine bütçede gösterilen yerlere harcar. Daha açık bir deyimle, bütçede devletin kimden para alacağı ve aldığı bu paraları kimlere harcayacağı tespit edilir. Bu bakımdan bütçe özellikle çalışan sınıflar için önemlidir. Dikkatle izlenmesi gerekir. Çünkü devlet bütçesinin en önemli gelir kaynağını teşkil eden vergilerin tamamı çalışan sınıflar tarafından ödenir. Esasen devletin varlığının bir nedeni de, halktan toplanan vergilerin şu veya bu şekilde harcanmasını sağlamaktır.

Kaldı ki günümüzde bütçe, hükümetin faaliyet programını teşkil eder. Hükümet, programını, ekonomik ve sosyal görüşlerini ancak bütçeden ayrılan paralarla gerçekleştirir. Hükümetin her türlü faaliyeti, bir harcama yapmayı ve bu harcamanın karşılığında bir gelir bulmayı icap ettirir. Bunun içindir ki parlâmentoda bütçenin görüşülmesi, aslında hükümet faaliyetinin kontrol edilmesidir. Bütçe görüşmelerinde, harcama ve gelirlerin tatbiki kadar, belki ondan daha çok, hükümetin her türlü faaliyeti ve icraatının tartışmaya konu yapılması bundandır. Böylece bütçe bir mali plân olduğu kadar bir siyasi program teşkil etmektedir.

Fakat sermayedarlar, işçilerden ve diğer çalışan emekçilerden toplanan vergilerin nerelere harcandığını açık seçik ortaya koymazlar. Bu harcamaların nasıl yapılacağı hususunda işçi sınıfı sözcülerinin parlamentoda konuşmalarını önlerler. Çeşitli bahanelerle işçi sınıfının sosyalist partisinin parlamentoya gelmesini önlerler. Oysaki bütçe müzakerelerinde asıl konuşması gerekenler, devlet gelirlerini vergileriyle karşılıyan işçi sınıfı sözcüleridir.

KAPİTALİST SİSTEM İŞÇİ SINIFININ SIRTINDA YAŞIYOR

İŞ CİNAYETLERİ DEVAM EDİYOR..

Ereğli Kömürleri İşletmesi Maden Ocaklarında işveren bir iş cinayeti daha işlemiştir. Böylece 1975 yılının üçüncü ayının ortasında işverenin işlediği iş cinayetlerinin sayısı 15'e yükselmiştir.

Karadon'da üç işçinin ölümü, bir işçinin de yaralanmasından iki gün sonra Armutçuk Bölümünde de bir işçi göçük altında kalarak ölmüştür.

Ereğli'nin Ortaköyünden olup E.K.İ. Armutçuk Bölümünde Kazmacı olarak çalışmakta iken göçükte kalarak ölen maden işçisinin adı Niyazi Aydın'dır.

Maden Mühendisleri Odası Genel Başkanı Murat Turan (sağda) ve Şube Başkanı Turan Dündar (solda) Basın Toplantısında.

İş kazalarından Maden Mühendisleri de sorumludur

İş kazalarına karşı işçi sınıfının tepkisinin artması, kazalardan sorumlu olanları harekete geçirmiştir. Gazetemizin iş kazalarının gerçek sebepleri üzerinde ısrarla durmasıyla işveren müessese Müdürü Ahmet Berberoğlu'ndan sonra maden mühendisleri de bir basın toplantısı yapmak zorunda kalmışlardır.

Hemen belirtelim ki, basın toplantısında «Kazaların gerçek sebebinin ortaya konmadığını» ileri süren Maden Mühendisleri büyük bir yanılgı içindedirler. Kendilerine, bu konuda aydınlanmaları için İŞÇİ DAVASI'nın bugüne kadar çıkmış olan sayılarını tavsiye ederiz.

Ayrıca, Maden Mühendisleri, kazaların sosyal sebebini doğru teşhis ederlerken, kişisel sorumluluklarını unutmuşlar, kendilerini eleştirmekten kaçınmışlardır. Nitekim Basın Toplantısında, «İş kazalarının büyük boyutlara erişmesinin kaynağının Türkiye'nin sosyo - ekonomik yapısı olduğu görünürken kişilerde suç ve hata aramak, sorunu çarpıtmak ve hedef saptırmaktan başka birşey değildir.» demişlerdir.

İş kazalarının giderek artan bir şekilde sürmesi, gerçekten kapitalist sistemin işleyişinden ileri gelmektedir. Ancak bu, iş kazalarının meydana gelmesinde kişisel sorumluluk payı olmadığı anlamına gelmez.

Nitekim bugün havzadaki bütün işçiler, mühendislerin ocaklara haftada bir iki kere girdiklerini ve bir iki saat kalarak çıktıklarını, bilmektedirler. İşverenin tayin ettiği üretim miktarını tutturmak için, işçilerin iş emniyeti sağlanmadan çalıştırılmalarına nasıl gözyumduklarını da bilmektedirler.

Maden mühendisleri basın toplantısında, havzada yeterli teknik eleman bulundurulmadığından da yakınmışlardır. Yukarıda da değindiğimiz gibi, mevcut maden mühendisleri, ocaklardaki üretimin kontrolüyle yakından ilgili değildirler. Durum böyle iken, havzada yeterli teknik eleman bulunmadığından yakınmak bir anlam taşımaz. Çalışma düzeni bugünkü gibi olduktan sonra, teknik eleman sayısının artırılması, maden işçisinin sırtından daha fazla mühendisin geçinmesinden başka anlama gelmez.

Maden Mühendisleri gerçekten işçi sınıfıyla birlikte olmak ve iş kazalarından sorumlu olmak istemiyorlarsa :

- ★ Kendilerinin ocaklara inmesini engelleyen statülerinin değişmesi için mücadele etmelidirler.
- ★ Ocaklara inerek işe ve işçilere bizzat nezaret etmelidirler.
- ★ İş kazalarının yoğunlaşmasına sebep olan üretim politikasına karşı çıkmalıdırlar. İş emniyetini ihlâl edecek üretimin yapılmasına işçileri zorlamamalıdırlar.

"ERDEMİR'deki kazanın sorumlusu işverendir"

Ereğli Demir Çelik Fabrikalarında meydana gelen ve 18 işçinin zehirlenmesiyle sonuçlanan olay üzerine fabrikada çalışan bir işçi arkadaş gazetemize şu mektubu göndermiştir :

«Yıldırım Abi,

Sana Ereğli'den yazıyorum.

Yukarıdaki şahıslar fabrikanın ek - yapı tesislerinde çalışan işçilerin bir bölümüdür.

9 Mart pazar günü saat 11,30 sıralarında yüksek fırında zehirli gazdan zehirlenmişlerdir. Zehirlenen işçiler S. S. Hastahanesinde tedavi altına alınmışlardır.

Kazanın nedeni: Yüksek fırında zehirli gaz borusunun gaz kaçırmasıyla olmuştur. Sorumlular: 1 — Yüksek fırındaki kontrol ilgilileri kontrolu ihmal ettiğinden ve gereken önemi vermediklerinden. 2 — İşçiler pazar günü çalıştırılmaktadır. Ve çift yevmiye ödenmemektedir. Ayrıca işçiler yine çok kötü besinlerle beslenmekteler. Ve barındıkları yerler berbat şartlar altındadır. İşçilerin sendikaları yoktur.»

Kazada zehirlenen işçilerin adları şunlardır :

1 — Selâm Sarı, 2 — Ahmet Dağlı, 3 — Derviş Dağlı, 4 — Mustafa Temel, 5 — Hacı Temel, 6 — Mehmet Temel, 7 — İsmail Tosun, 8 — Memiş Sarı, 9 — Halit Yazıcıoğlu, 10 — Şaban Yazıcıoğlu, 11 — Yunus Pekmez, 12 — Allahverdi Aydın, 13 — İsmail Balık, 14 — Mustafa Ayhan, 15 — Enver Atar, 16 — Beşir Demirbağ, 17 — Ahmet Yılmaz, 18 — Ali Toprak.

İşçi arkadaşımızın işyeriyle ilgili bu haberi, İŞÇİ DAVASINA göndermesi, gazetesine olan inancın ve güvenin bir ifadesidir. İŞÇİ DAVASI, işçilerin işyerlerinden gönderecekleri haberlerle zenginleşecek, onlarla daha çok kaynaşacaktır.

—HALİL TUNÇ— işçi sınıfının yüzkarası

İşçi Kurultayının açış konuşmasını yapan Türk - İş Genel Başkanı Halil Tunç, şu sözleriyle kraldan çok kralcı olduğunu bir kere daha ortaya koymuştur. «Harp sanayiini bir an önce kurmalıyız. Bunun için 75 milyon liralık fon ayırdık. Türkiye'de motor sanayiinin kurulmasını bu yıl gerçekleştireceğiz. Bu sanayiinin kurulmasına önderlik edeceğiz.»

Sen HALİL TUNÇ;

İşçilerinmi sözcüsüsün yoksa işverenlerinmi?

İşçilerin parasını işverenlere peşkeş çekmeye utanmıyormusun?

O paralar işçilere grevlerde lazım olmayacakmı? Grev sözcüğü sizi çokmu ürkütüyor yoksa? Ama değil sözünü çok ediyorsun? Seni ürküten grev uygulamaları.

İşçileri kurşunlatmak, panzer tanklarıyla ezdirmek hoşunamı gidiyor?

Harp sanayii başka ne işe yarar?

Patronlar harp sanayiinden senin hisseni ayırdılarmı yoksa?

«Hayat pahalılığı dayanılmaz hale geldi» diyorsun. Harp sanayii hayat pahalılığına sebep olmayacakmı? Kıbrıs çıkartmaları ve harp sanayii yüzünden daha şimdiden bir sürü zam yapılmadımı?

Sen HALİL TUNÇ;

Ne mal olduğun çoktan ortaya çıktı.

Kuru - sıkı lâfların da kurtaramayacaktır artık seni.

İŞÇİ KURULTAYINDA sendikacılar kör döğüşü yaptı

Türk - İş tarafından tertiplenen «İşçi Kurultayı» 8 Mart 1975 tarihinde toplandı, ve toplantı üç gün devam etti. Kurultayda görüşülen konuların temel noktası şu idi: Ülkenin içinde bulunduğu ekonomik, sosyal ve siyasal şartlar karşısında Türk - İş'in alması gereken tavır ne olmalıdır? Bu konuda, daha önce de var olan eğilimler Kurultayda tekrar su yüzüne çıktı.

Bir grup sendikacı, herhangi bir parti ile bütünleşmemek, gerektiğini savundu. Bunlara göre, desteklenen partinin sonradan yön değiştirmesi halinde başka bir partiyi desteklemek güçleşirdi. Böyle bir imkânın ortadan kalkmaması için herhangi bir parti ile bütünleşmemek gerekirdi.

Sosyal Demokrat diye nitelendirilen bir grup sendikacı ise, partilerüstü politikadan vazgeçilmesini ve işçi sınıfına yakın bir partinin desteklenmesi gerektiğini savundu. İşçi sınıfına yakın olarak gördükleri parti de CHP idi. Yine bu gruptaki sendikacılara göre, Türk - İş'in bugünkü yönetici kadrosu, tabanın eğilimlerini yansıtmıyordu. Bunun için Kurultayda kongre kararı alınarak tabanın eğilimlerini temsil eden yeni yöneticiler seçilmesi gerektiğini belirttiler.

Özetlersek, Kurultayda sendikacılar, işçi sınıfını şu veya bu burjuva partisinin siyasetinin peşine takmak için birbirleriyle yarış etmişlerdir. Diğer bir ifadeyle işçi sınıfını, patronların politik ve ideolojik denetimi altında tutmak için çareler aramışlardır.

İşçi sınıfının ekonomik ve demokratik hakları, burjuva partilerinin kuyruğuna takılarak genişletilemez. Bu hakları genişletmenin tek yolu, patronlara ve onların iktidarlarına karşı mücadele etmektir. Mücadele ise, sermaye partilerine yamanarak değil, onlar karşısında işçi sınıfının bağımsız partisi kurularak yapılır.

SSK Grevi başladığı gün durduruldu

Sosyal Sigortalar Kurumu ile DİSK'e bağlı Sosyal - İş Sendikası arasında 1.1.1974 tarihinde Kuruma bağlı 104 işyerinde 10 bin üyeyi kapsayan Toplu İş Sözleşmesi imzalanmıştı.

Bu toplu iş sözleşmesinin imzalanmasından sonra işveren kurum, kurumda çalışanların bir kısmını «işçi» kabul etmeyerek bunlara toplu iş sözleşmesiyle sağlanan haklarını vermiyordu. Bu durum karşısında Sosyal - İş Sendikası, Toplu İş sözleşmesinden bütün üyelerini yararlandırmak için «Hak - Grevi» (Toplu iş sözleşmesinin uygulanması sırasında sendikalar ile işverenler arasında uyuşmazlık çıkabilir. Toplu iş sözleşmesinin uygulanmasından çıkan uyuşmazlığı halletmek için sendika greve gidebilir. İşte buna hak grevi denir.) silâhını kullanmaya karar verdi.

Ancak, sıkıyönetim olan illerde Sıkıyönetim Komutanlıkları grevleri yasakladığından, 14.3.1975 tarihinde 9 ilde grev uygulanması başlanabildi. Aynı gün, mahkeme, Sosyal - İş Sendikasının 9 ildeki grevini durdurmuştur. Bu arada Sosyal - İş Sendikası Genel Yürütme Kurulu Sosyal Sigortalar Kurumu ile ilgili olarak basına şu açıklamayı yapmıştır :

«Sosyal Sigortalar Kurumu, işçi sınıfının sosyal güvenlik kuruluşudur. Böyle olmasına rağmen açıkça sermaye sınıfının finans organı olarak işlemektedir. Emekli olduğu zaman işçiye derhal emeklilik aylığı bağlamak, hasta olduğu zaman tedavi etmek SSK Yönetiminin umurunda bile değildir. SSK Yönetimi, yapı bakımından da bozuktur. SSK'da, bir imtiyazlı müdürler takımı türemiştir.»

SSK Zonguldak Şubesindeki grevden bir an.

İŞÇİ DAVASI / Zonguldak işçilerinin haftalık ekonomi ve politika gazetesi / Sahibi: Yıldırım Eryılmaz / Sorumlu Müdür: Kemal Kuşhan / Yönetim Yeri: Nizam Cad. Birlik İş Hanı Kat: 3, No: 311 ZONGULDAK / Yazışma adresi: P.K. 68 — Zonguldak. Tel: 3886 Abone: Altı aylık 25 lira, yıllık 50 liradır. / Dizgi ve Tertip: Başaran Matbaası / Baskı: ARZU Matbaası / Baskı tarihi: 19.3.75